

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **STROJÍRENSKÝ VĚDECKOTECHNICKÝ PARK s.r.o.**, IČO 24126381
sídlem U Panelárny 136, 273 43 Buštěhrad

zastoupená daňovým poradcem Ing. Zdeňkem Urbanem
sídlem Jungmannova 319, 506 01 Jičín

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2022, č. j. 1503/22/5100-41456-711233,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2022, č. j. 1503/22/5100-41456-711233 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání proti zajišťovacímu příkazu Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 10. 2021, č. j. 4403945/21/2110-00540-203941 (dále „zajišťovací příkaz“ nebo „zajišťovací příkaz ze dne 7. 10. 2021“). Zajišťovacím příkazem správce daně podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění č. 527/2020 Sb. (dále jen „daňový řád“) žalobkyni uložil, aby do tří dnů od jeho oznámení zajistila úhradu daně, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty na depozitní účet správce daně, a to jako odvod za porušení rozpočtové kázně – Národní fond II, za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2019 ve výši 223 839 370 Kč, přičemž budoucí vydání rozhodnutí o stanovení daně vyplývá z dosavadního výsledku kontrolního zjištění ze dne 27. 8. 2021, č. j. 4093487/21/2100-31472-204399.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

2. Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, a to zejména z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení relevantních právních a skutkových otázek, vydání napadeného rozhodnutí v rozporu s § 167 odst. 1 daňového řádu, porušení překážky uvedené v § 101 odst. 4 daňového řádu a porušení základních zásad daňového řízení.
3. Žalobkyně předně uvedla, že v průběhu řízení u žalovaného došlo ke ztrátě opodstatnění vydaného zajišťovacího příkazu, neboť dne 17. 12. 2021 bylo u Krajského soudu v Praze vůči žalobkyni zahájeno insolvenční řízení, přičemž podle § 5 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) jsou věřitelé povinni zdržet se jednání směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon. Z § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona přitom podle žalobkyně vyplývá, že výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit nebo zahájit, nelze jej však provést. Žalobkyně poukázala na to, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaný měl nebo mohl vědět, že bylo vůči žalobkyni zahájeno insolvenční řízení, a tudíž musel vědět, že vydaný zajišťovací příkaz již neměl žádné opodstatnění. Podle žalobkyně tak žalovaný popřel vlastní rozhodovací praxi vyslovenou v rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2018, č. j. 32960/18/5100-41453-71240. Ačkoli žalovaný v tomto odkazovaném rozhodnutí posuzoval vydání zajišťovacího příkazu po zahájení insolvenčního řízení a v nyní projednávané věci bylo insolvenční řízení zahájeno teprve po vydání zajišťovacího příkazu, nemá tato skutečnost z materiálního hlediska význam, neboť žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí věděl o zahájení insolvenčního řízení, a tudíž o ztrátě opodstatnění vydaného zajišťovacího příkazu. Žalovaný tak porušil zásadu legitimního očekávání vyjádřenou v § 8 odst. 2 daňového řádu.
4. Dále žalobkyně namítala, že byla porušena překážka uvedená v § 101 odst. 4 daňového řádu, když jí byla napadeným rozhodnutím uložena opětovně totožná povinnost zajistit úhradu daně „Odvodu za porušení rozpočtové kázně – Národní fond II“ v souvislosti s daňovou kontrolou zahájenou protokolem ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3708090/15/2100-31472-204399, týkající se prostředků poskytnutých ze strukturálních fondů Evropského společenství. Totožná povinnost zajistit úhradu daně „Odvodů za porušení rozpočtové kázně – Národní fond II“ v souvislosti s výše specifikovanou daňovou kontrolou byla žalobkyni uložena již zajišťovacím příkazem vydaným totožným správcem daně dne 18. 9. 2018, č. j. 4305749/18/2110-00540-203941 (dále jen „původní zajišťovací příkaz“). Původní zajišťovací příkaz byl zrušen rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2018, č. j. 51477/18/5100-41458-711994, neboť byl podle žalovaného vydán v rozporu s § 167 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně má za to, že je postup žalovaného nezákonný, když jí zajišťovacím příkazem ze dne 7. 10. 2021 uložil povinnost složit jistotu ze stejného důvodu a k zajištění totožné dosud neustanovené daně jako v původním zajišťovacím příkazu. Žalovaný přitom tuto námitku žalobkyně neuznal s argumentem, že zajišťovací příkaz ze dne 7. 10. 2021 byl oproti původnímu vydán k zajištění jiné výše dosud nestanovené daně, za jiné zdaňovací období a z jiného důvodu zakládajícího odůvodněnou obavu správce daně. S tím ale žalobkyně nesouhlasí. Podle ní není pochyb o totožnosti subjektu a je zachována i totožnost věci, neboť v obou případech byl stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně týkající se prostředků poskytnutých ze strukturálních fondů Evropského společenství. Povinnost zajistit úhradu daně „Odvodů za porušení rozpočtové kázně – Národní fond II“ v souvislosti s daňovou kontrolou zahájenou dne 30. 9. 2015 ve vztahu k období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2015 v původním zajišťovacím příkazu zůstává zcela shodná i v současném zajišťovacím příkazu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Ačkoli žalovaný v současném zajišťovacím příkazu odkazoval na období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2019, činí tak bez jakékoli opory v právním a skutkovém stavu. Žalobkyně čerpala dotace na financování projektu pouze právě v období do 31. 12. 2015, nikoli do 31. 12. 2019. Z výpisu z bankovního účtu žalobkyně (který připojila k žalobě) je zřejmé, že poslední čerpání dotace na financování projektu nastalo dne 29. 6. 2015. Bez ohledu na formální označení „zdaňovací období“ v původním a současném zdaňovacím příkazu se materiálně v obou zajišťovacích příkazech jedná o shodné období.

5. Podle žalobkyně též nebyly naplněny podmínky odůvodněné obavy o budoucí dobytost daně. Žalobkyně považuje za nepřezkoumatelný závěr žalovaného, že by hodnota nemovitých věcí žalobkyně po zpeněžení s největší pravděpodobností nepokryla předpokládaný daňový nedoplatek. Z odůvodnění zajišťovacího příkazu není seznatelné, jak k tomuto závěru správce daně dospěl, když neozřejmil přezkoumatelným způsobem hodnotu nemovitých věcí. Žalobkyně v odvolání proti zajišťovacímu příkazu předložila správci daně znalecký posudek dokládající hodnotu nemovitého majetku žalobkyně, přičemž ze znaleckého posudku č. 1999-13/17 ze dne 22. 5. 2017 zpracovaného znalkyní Ing. A. M. byla zjištěna reprodukční cena nemovitých věcí (areálu Strojírenského a vědeckotechnického parku v Buštěhradu), tj. cena, za kterou by bylo možno stejnou věc nebo porovnatelnou novou věc pořídit v době ocenění, bez odpočtu opotřebení ve výši 449 816 010 Kč. Přestože správce daně prokazatelně disponoval výše uvedeným znaleckým posudkem, tak tento posudek zcela opomněl a není zřejmé, z jakého důvodu k němu nepřihlédl. Ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správce daně vycházel při stanovení hodnoty nemovitostí ze znaleckého posudku ze dne 31. 12. 2019 (cena nemovitých věcí byla odhadnuta na 122,4 mil. Kč bez DPH), tj. z aktuálnějších údajů, tak žalobkyně považuje toto tvrzení za nepřezkoumatelné, neboť posudek, ze kterého měl správce daně vycházet, není nikde konkretizován ani označen. Nelze tak ani ověřit, zda je vůbec obsahem správního spisu. Žalobkyně tak pouze odhaduje, že správce daně odkazuje na znalecký posudek ze dne 2. 10. 2020, č. j. 132/05/2020, zadavatele Prague store CZ, a.s., (dále jen „Prague store“). Pokud ovšem správce daně vycházel z tohoto posudku, žalobkyně namítá, že byl vyhotoven za zcela jiným účelem, a proto je pro potřeby řízení nepoužitelný. Tento posudek totiž slouží ke stanovení obvyklé ceny obchodního podílu ve společnosti žalobkyně pro účely veřejné dražby nebo přímého prodeje. Nestanovil tedy znaleckým způsobem hodnotu nemovitých věcí ve vlastnictví žalobkyně pro účely zajišťovacího příkazu. Vyhodnocení případného rozdílu mezi jednotlivými znaleckými posudky pak nemůže být považováno za provádění detailní majetkové analýzy. Závěry žalovaného stran majetkové situace žalobkyně tak nemají oporu ve skutkových zjištěních. Žalobkyně pak poukázala i na to, že i kdyby v případě, že by částka odvodu, o které žalovaný předpokládá, že bude žalobkyni stanovena, převýšila hodnotu majetku žalobkyně i předpokládaného výtěžku z jeho prodeje, tak uvedený důvod ve světle ustálené judikatury představuje pouze tzv. slabý důvod pro obavy o budoucí dobytost daně. Správce daně nezjistil a ze zajišťovacího příkazu to nijak nevyplývá, že by se žalobkyně, přestože proti ní a dalším osobám bylo v roce 2016 vzneseno obvinění ze zločinu poškozování zájmů Evropské unie, zbavovala majetku, neplnila záměrně své daňové povinnosti či vykonávala svou činnost pouze formálně. Žalobkyně také namítala, že žalovaný svá zjištění ohledně obavy o budoucí úhradu daně (zatížení veškerého majetku žalobkyně ve prospěch jiného zástavního věřitele, neexistence jiného majetku, špatná platební morálka, nízké zůstatky na bankovních účtech, vysoká zadluženost a neschopnost žalobkyně dosahovat podle dosavadních ekonomických ukazatelů zisku) účelově interpretuje, vytrhává z celkového kontextu a vyvozuje z nich

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

nesprávné závěry. Argument špatné platební morálky je zavádějící, neboť žalovaný tvrdí existenci úvěrových institucí, vůči kterým má mít žalobkyně dluhy, ale neupřesňuje, které to jsou. Pokud by se mělo jednat o původního zástavního věřitele, kterým byla Equa bank, a.s., (dále jen „Equa bank“), tak se jedná o jednu úvěrovou instituci, která již delší dobu před vydáním napadeného rozhodnutí věřitelem nebyla. Žalovaným uváděný plurál úvěrových institucí tak nemá oporu ve skutkovém stavu. Žalobkyně dále nesouhlasila s argumentací žalovaného, že špatná platební morálka žalobkyně donutila Equa bank přistoupit k postoupení pohledávky. Žalobkyně má za to, že pokud by byla její majetková situace tak bezvýchodná, Equa bank by stěží našla zájemce o koupi pohledávek. Navíc postupník (společnost Prague store) je dobře seznámen se situací žalobkyně a je si vědom potenciální výnosnosti obchodního podílu závodu žalobkyně. Ačkoli žalovaný poukázal na nízké zůstatky na bankovních účtech žalobkyně a absenci jakýchkoli transakcí na nich, tak důvodem je, že žalobkyně přeměrovala veškeré platby z pronájmu prostor a strojního vybavení na účet svého zástavního věřitele, a tímto způsobem splácí. Žalovaný pak vycházel z účetních výkazů za roky 2015 až 2019 a rozvahy sestavené ke dni 31. 12. 2019 a nebral do úvahy hospodářské výsledky a údaje z roku 2020, ačkoli je má k dispozici, přičemž v roce 2020 došlo u žalobkyně ke snížení ztráty a zvýšení vlastního kapitálu. Žalovaný pak své závěry bez kritického zkoumání opírá z velké části o tvrzení společnosti Prague store. Žalobkyně přitom již v odvolání poukázala na nepravdivá tvrzení této společnosti. Ačkoli žalovaný žalobkyni vytkl, že svá tvrzení nijak neprokázala, a tudíž zůstala jen v rovině tvrzení, tak žalobkyně považuje tento závěr žalovaného za nepřezkoumatelný, neboť nekonkretizoval, z jakých podkladů obsažených ve spise vycházel. Jediným podkladem ve správním spise je smlouva o postoupení pohledávky a tvrzení společnosti Prague store.

6. Nakonec žalobkyně namítala i porušení zásady přiměřenosti a uplatnila námitku likvidačního charakteru zajišťovacího příkazu. Podle žalobkyně nedochází vydáním zajišťovacího příkazu k naplnění smyslu a účelu zajišťovacího příkazu, kterým je zajistit, že dosud nesplacená nebo nestanovená daň bude v době její vymahatelnosti dobytá. Příjmy žalobkyně a tím i budoucí zisky jsou generovány z vlastního majetku žalobkyně. Vědeckotechnický park je dlouhodobě naplněn na 95 %. Splnění povinnosti uložené zajišťovacím příkazem by v daném případě vedlo k ekonomické likvidaci žalobkyně a ukončení její činnosti, neboť by došlo ke zpeněžení veškerého majetku žalobkyně a tím k nemožnosti budoucího generování zisků. Zásah správce daně by byl pro žalobkyni likvidační a takový postup je podle názoru žalobkyně v rozporu se zásadou zdrženlivosti a přiměřenosti, jak je zakotvena v § 5 odst. 3 daňového řádu a v rozporu s účelem zajišťovacího příkazu. Žalobkyně poukázala na to, že smyslem její existence není podvodné jednání, o čemž svědčí skutečnost, že technologický park byl v rámci uvedeného projektu skutečně zrekonstruován, vybaven a je provozován, s tím, že se na financování jeho vzniku podílela z jedné poloviny též žalobkyně. V případě, kdy zároveň chybí náznaky o vyvážení majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, ale i ke generování zisku použitelného k umoření daňového dluhu, bylo namíste postupovat obezřetněji, méně razantně a šetřit práva žalobkyně. Správce daně ani žalovaný nevysvětlili, jak může ekonomická likvidace žalobkyně zapříčiněná vydáním zajišťovacího příkazu vést k naplnění cíle správy daní, a to i s ohledem na závěry žalovaného, který opakovaně uvádí, že žalobkyně nedisponuje dostatečným majetkem.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 5. 2022 uvedl, že setrvává na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí a plně odkázal na skutečnosti v něm uvedené. K námitce ztráty opodstatnění vydaného zajišťovacího příkazu uvedl, že zajišťovací příkaz byl vydán

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

už dne 7. 10. 2021, tedy v době, kdy u žalobkyně žádné insolvenční řízení vedeno nebylo. Zahájení insolvenčního řízení je novou skutečností, která nastala až po vydání zajišťovacího příkazu a která nemůže mít zpětně vliv ani na zákonnost zajišťovacího příkazu, ani na jeho vykonatelnost. Podle žalovaného se nemůže žalobkyně dovolávat legitimního očekávání v souvislosti s jiným rozhodnutím žalovaného (ze dne 23. 7. 2018, č. j. 32960/18/5100-41453-71240), neboť v tam projednávaném případě bylo insolvenční řízení zahájeno před vydáním zajišťovacího příkazu, což je podstatná skutková odlišnost.

8. K námitce porušení překážky věci již jednou pravomocně rozhodnuté podle § 101 odst. 4 daňového řádu žalovaný uvedl, že překážka věci pravomocně rozhodnuté je dána totožností věci a subjektu. Ačkoli je dána totožnost subjektu, tak nelze shledat totožnost věci. Srovnáním původního a současného zajišťovacího příkazu je zřejmé, že zatímco původním zajišťovacím příkazem bylo uloženo zajištění dosud nestanovené daně – odvod za porušení rozpočtové kázně – Národní fond II – za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2015 složením jistoty ve výši 161 555 131 Kč, tak v novém zajišťovacím příkazu bylo uloženo zajištění dosud nestanovené daně – odvod za porušení rozpočtové kázně – Národní fond II – za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2019 složením jistoty ve výši 223 839 370 Kč. Zajišťovací příkazy se tak liší vymezením období a výší zajištěné částky. Zároveň jsou při srovnání obou zajišťovacích příkazů patrné zásadní rozdíly v důvodech, pro které byly zajišťovací příkazy vydány, a to jak v odůvodnění předpokladu budoucího stanovení daně (v původním zajišťovacím příkazu absentují především zjištění stran závažného pochybení žalobkyně spočívajícího v úmyslném podvodném jednání při zadávání řízení s cílem znemožnit hospodářskou soutěž), tak i v odůvodnění obavy o budoucí úhradu daně (při vydání nového zajišťovacího příkazu správce daně disponoval zjištěními, podle kterých je majetková a ekonomická situace žalobkyně ve vztahu k budoucí úhradě daně podstatně horší, než jaká byla zjištěna při vydání původního zajišťovacího příkazu). Ačkoli žalobkyně namítala, že stanovené období bylo účelově rozšířeno, tak žalovaný s touto námitkou nesouhlasí, neboť určení období není dáno libovůlí správce daně, ale odvíjí se od zjištěných pochybení. Není tak podstatné, v jakém období žalobkyně čerpala dotaci. Žalovaný pak také s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66, uvedl, že i kdyby byl zajišťovací příkaz vydán za stejné období k zajištění totožné daně, nedošlo by jeho vydáním k porušení překážky věci pravomocně rozhodnuté, pokud byl nový zajišťovací příkaz vydán na základě jiných důvodů.
9. K námitce neexistence obavy o budoucí dobytost daně žalovaný zdůraznil, že pokud jde o zjištěné nemovité věci žalobkyně, vycházel správce daně při odhadu ceny těchto nemovitých věcí ze znaleckého posudku č. 18/9803/2020, podle kterého byla ke dni 31. 12. 2019 stanovena hodnota nemovitých věcí ve výši 122,4 mil. Kč bez DPH. Žalovaný uznal, že v napadeném rozhodnutí opomněl uvést číslo předmětného znaleckého posudku, avšak toto opomenutí nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož z textu napadeného rozhodnutí lze identifikaci znaleckého posudku dovodit. Žalovaný také uvedl, že tento posudek je součástí správního spisu. Správce daně pak podle žalovaného logicky vycházel z novějšího znaleckého posudku, přičemž ani správce daně, ani žalovaný neměli povinnost provádět analýzu nebo srovnání znaleckých posudků, protože smyslem zajišťovacího příkazu není určit přesnou cenu nemovitých věcí, nýbrž zajistit včas v tomto stadiu řízení při placení daní ve prospěch správce daně v příkazu uvedenou finanční částku k provedení budoucího rozhodnutí.

10. K námitce neexistence silných důvodů k založení obavy o budoucí úhradu daně žalovaný uvedl, že nelze stanovit taxativní výčet důvodů, které jsou s to jako jediné zajišťovací příkaz odůvodnit. Skutečnost zbavování se majetku tedy není jediným důvodem opravňujícím správce daně vydat zajišťovací příkaz; v kontextu projednávané věci pak žalovaný poukázal i na to, že majetek žalobkyně byl zajištěn Policií ČR, proto nebylo takové jednání - zcizování majetku – ani možné. Ačkoli nejsou jednotlivé důvody, které v případě žalobkyně založily obavu o budoucí úhradu daně, ustálenou judikaturou samy o sobě považovány za silné důvody, při jejich komplexním posouzení již tyto důvody představují soubor ucelených indicií, který zakládá dostatečně silnou intenzitu obavy o budoucí úhradu daně nutnou pro zákonné vydání zajišťovacího příkazu. Nadto hodnocení majetkové situace a ekonomických poměrů žalobkyně, a tedy správnost závěrů správce daně a žalovaného o existenci odůvodněné obavy o budoucí úhradu daně potvrdila i skutečnost, že za dva měsíce po vydání zajišťovacího příkazu, tj. ve velmi krátkém časovém odstupu, bylo zahájeno insolvenční řízení, což je v rozporu s předkládanou argumentací žalobkyně brojící proti existenci obavy o budoucí dobytost daně.
11. K námitce účelové interpretace skutkových zjištění žalovaný uvedl, že ačkoli uváděl souhrnně termín „úvěrové instituce“, nemění to nic na podstatě věci, tj. špatné platební morálce žalobkyně, která vychází jak z chování žalobkyně vůči bance, tak z chování žalobkyně vůči Prague store. Žalovaný také uvedl, že se žalobkyně zaměřuje na námitky formálního charakteru, kdy napadá slova nebo spojení použitá v napadeném rozhodnutí, avšak je zřejmé, že takové námitky nejsou s to vyvrátit zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož z obsahu zajišťovacího příkazu i žalobou napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, které skutečnosti založily odůvodněnou obavu správce daně a jak byly vyhodnoceny. Dále žalovaný uvedl, že pokud měla žalobkyně za to, že sdělení společnosti Prague store jsou nepravdivá, mohla v odvolacím řízení prokázat opak, avšak žalobkyně v průběhu odvolacího řízení setrvala toliko v rovině tvrzení. Jen obecná nepodložená tvrzení přitom nejsou s to vyvrátit konkrétní zjištění, jež mají podklad ve spisu.
12. K námitce porušení zásady přiměřenosti a námitce likvidačního charakteru zajišťovacího příkazu žalovaný uvedl, že nedošlo k porušení těchto zásad, neboť byly splněny podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 daňového řádu. Již vlastním splněním podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu jsou splněny podmínky přiměřenosti. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66, na který žalobkyně odkazovala, neboť při vydání zajišťovacího příkazu posoudil také možnost a schopnost dobrovolné úhrady daně z ekonomické činnosti žalobkyně, avšak dospěl k závěru, že s ohledem na nepříznivý ekonomický vývoj žalobkyně (nedosahovala zisku), špatnou platební morálku vůči úvěrovým institucím, vysokou zadluženost a neexistenci jiných finančních zdrojů, které by mohla použít k úhradě daně, není možné předpokládat, že by daň za předmětné období mohla být uhrazena z výsledků hospodářské činnosti žalobkyně. S ohledem na zjištěnou vysokou zadluženost žalobkyně a neexistenci žádného nezatíženého majetku nelze uhradit dosud nestanovenou daň ani za pomoci úvěru ze strany třetí osoby. Ze stejného důvodu nelze uvažovat ani o případném posečkání či povolení splátek správcem daně. Žalovaný navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Splnění procesních podmínek

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

14. Ve věci rozhodl soud bez jednání podle § 51 s. ř. s., neboť souhlas žalobkyně a žalovaného se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud neprováděl žalobkyní navržený důkaz výpisem z bankovního účtu žalobkyně ze dne 29. 6. 2015, neboť tímto výpisem chtěla prokazovat poslední den čerpání dotace, avšak toto skutkové zjištění je nepodstatné pro posouzení věci. Dále soud neprováděl ani důkaz znaleckým posudkem č. 1999-13/17, kterým měla být prokázána reprodukční hodnota věci žalobkyně, neboť zjištění jejich reprodukční hodnoty je pro posouzení věci také irelevantní (srov. níže v rozsudku význam stanovení reprodukční hodnoty majetku).

Obsah správního spisu

15. Správce daně vydal zajišťovací příkaz dne 18. 9. 2018, č. j. 4305749/18/2110-00540-203941 (původní zajišťovací příkaz), kterým žalobkyni uložil, aby do tří pracovních dnů po oznámení tohoto zajišťovacího příkazu zajistila úhradu daně, u které dosud neuplynul den splatnosti, složením jistoty na depozitní účet správce daně za odvody za porušení rozpočtové kázně – Národní fond II za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2015 v částce 161 555 131 Kč. Správce daně zajišťovací příkaz odůvodnil tak, že má odůvodněné obavy, že v době doměření daně nebude žalobkyně disponovat majetkem v dostatečné výši a ani nebude schopna v dostatečné výši generovat zisk, čímž bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Správce daně uvedl, že existuje reálný předpoklad, že bude stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně – Národní fond II (daň) ve výši 161 555 131 Kč, přičemž v odůvodnění uvedl dílčí položky tohoto odvodu. Předně poukázal na netransparentní a diskriminační stanovení platebních podmínek a porušení zásady rovného zacházení v souvislosti s veřejnou zakázkou č. 1, u které uvedl předpoklad odvodu ve výši 52 187 556,23 Kč. U veřejné zakázky č. 2 poukázal na diskriminační vymezení předmětu zakázky, netransparentní a diskriminační stanovení platebních podmínek, netransparentní a diskriminační postup při stanovení termínu pro plnění zakázky, nereálnou lhůtu plnění zakázky v případě dodávky portálového obráběcího centra a neobvyklou souslednost kroků při výběrovém řízení, přičemž stanovil předpokládaný odvod ve výši 32 160 750 Kč, a v souvislosti s veřejnou zakázkou č. 6 poukázal správce daně na diskriminační vymezení předmětu zakázky a netransparentní a diskriminační stanovení platebních podmínek, za což stanovil předpokládaný odvod ve výši 2 988 750 Kč. Správce daně dále žalobkyni vytkl neoprávněné použití prostředků dotace v souvislosti s pořízením konkrétních strojů a zařízení, za což stanovil odvod ve výši 74 218 074,50 Kč. Správce daně dále poukázal na to, že objem tržeb i dosahovaný hospodářský výsledek žalobkyně v porovnání s výší zajišťované dosud nestanovení daně lze hodnotit jako nedostatečný, nevytvářející předpoklad pro bezproblémovou úhradu v budoucnu stanovené daně. U obchodního podílu v obchodní korporaci SIC, a.s., je vysoce pravděpodobné, že tržní hodnota tohoto podílu nedosahuje ani výše základního jmění. Žalobkyně disponuje nemovitým majetkem, ovšem ten je ve značné míře zatížen zástavními právy pro úvěrové pohledávky banky a je zajištěn Policií ČR v rámci trestního stíhání žalobkyně. S ohledem na výši pohledávek zajištěných věcí by její zpeněžení nemuselo pokrýt předpokládaný daňový nedoplatek. Movitý majetek dlouhodobějšího

charakteru je tvořen stroji a zařízeními, v souvislosti s jejichž pořízením bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně, přičemž se jedná o majetek, který je možné ve velmi krátké době zcizit ve prospěch jiné osoby, jeho hodnota zdaleka nedosahuje hodnoty předpokládaného daňového nedoplatku, a majetek je navíc zajištěn zástavním právem pro úvěrovou pohledávku ve výši 150 mil. Kč. Nakonec správce daně uvedl, že zůstatky peněžních prostředků na účtech u bank jsou vzhledem k předpokládané hodnotě v budoucnu stanovené daně marginální.

16. Dne 19. 10. 2018 podala žalobkyně proti původnímu zajišťovacímu příkazu odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 11. 2018, č. j. 51477/18/5100-41458-711994, tak že původní zajišťovací příkaz zrušil a řízení zastavil, a to z důvodu, že druhý prvek odůvodněné obavy nebyl naplněn.
17. V oznámení o zesplatnění úvěru ze dne 5. 2. 2020 adresovaném žalobkyni Equa bank uvedla, že se „s ohledem na rozsah přetrvávajícího Případu porušení ve smyslu ustanovení čl. 6 odst. 6.2.1., písm. a) ve spojení s čl. 6 odst. 6.2.3 Podmínek, spočívajícího v existenci závazků po splatnosti a v opakovaném nedodržení Podmínek Smlouvy, které nebylo napraveno ani ve lhůtách stanovených v jednotlivých písemných výzvách (upomínkách) k nápravě, rozhodla využít svého oprávnění sjednaného v ustanovení téhož článku (...), tj. požadovat okamžité splacení všech nebo některých závazků Klienta vůči bance. (...) Banka tímto požaduje splacení všech závazků z Úvěrové smlouvy.“ Dluh žalobkyně byl vyčíslen na 93 797 074,62 Kč s tím, že ho měla uhradit do 15. 2. 2020.
18. Ve smlouvě o postoupení pohledávek za žalobkyní uzavřené dne 13. 2. 2020 mezi Equa bank jako postupitelem a Prague store jako postupníkem je vyčíslena výše pohledávky za žalobkyní na 93 797 074,62 Kč. V dohodě o úplatě uzavřené mezi Equa bank a Prague store je dohodnuta výše úplaty za postoupení pohledávky za žalobkyní ve výši 81 540 000 Kč.
19. Ve vyjádření společnosti Prague store ze dne 14. 9. 2021 je uvedeno, že k 31. 8. 2021 činily pohledávky této společnosti za žalobkyní částku 121 760 275 Kč, přičemž tato částka je průběžně nepravidelně splácena pouze ze zastavených výnosů z nájemného a dalších plateb dle nájemních smluv. Žalobkyně je v prodlení s úhradou těchto zajištěných pohledávek a je zřejmé, že jinak než z prodeje jejího majetku nebude možné dlužnou částku uhradit.
20. Ve znaleckém posudku č. 18/9803/2020 nazvaném „Stanovení obvyklé ceny (tržní hodnoty) nemovitých věcí zapsaných na listu vlastnictví č. 1740 pro k. ú. a obec Buštěhrad, k datu 31. 12. 2019“ vypracovaném Ing. M. C. byla stanovena metodou tržního porovnání tržní hodnota areálu žalobkyně ve výši 169 600 000 Kč; hodnota areálu při prodeji v tísni byla stanovena na 122 400 000 Kč. Znalecký úkol byl formulován jako stanovení obvyklé ceny (tržní hodnoty) nemovitostí, které jsou součástí výrobního areálu Strojírenský vědeckotechnický park v Buštěhradě. Znalecký posudek je vypracovaný za účelem případné realizace zástavy zástavním věřitelem, tj. pro účely veřejné dražby nebo přímého prodeje. Realizace zástavy majetku byla uvažována formou jeho nuceného prodeje v omezeném čase, například exekutorem či insolvenčním správcem.
21. Ze sdělení dosavadního výsledku kontrolního zjištění ze dne 26. 8. 2021, č. j. 4093487/21/2100-31472-204399 (dále „sdělení ze dne 26. 8. 2021“), vyplývá, že u žalobkyně byla zahájena daňová kontrola protokolem ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3708090/15/2100-31472-204399, přičemž kontrolovaná akce byla specifikována rozhodnutím o poskytnutí dotace č. j. 38-12/5.1PP03-132/61200 v rámci Operačního programu Podnikání a inovace (OPPI) na projekt „Strojírenský a materiálový vědeckotechnický park a podnikatelský inkubátor“

ze dne 10. 10. 2012 včetně podmínek poskytnutí dotace č. j. MPO 38-12/5.1PP03-132/12/61200 ze dne 15. 10. 2012 včetně dodatků č. 1-5 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“). Správce daně dospěl k závěru, že kontrolou podmínek použití dotace dle rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo zjištěno porušení rozpočtové kázně dle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) a j) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), které spočívalo v tom, že žalobkyně nepostupovala podle pravidel pro výběr dodavatelů dle hlavy I čl. II odst. 2 písm. d) podmínek, v důsledku čehož správce daně stanovil podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel pro zakázku VZ201401 odvod ve výši 104 375 112,45 Kč, pro zakázku VZ201402 odvod ve výši 107 202 500 Kč a pro zakázku VZ201406 odvod ve výši 9 962 500 Kč. Správce daně stanovil odvod vždy do maximální výše dotace vyplacené v souvislosti s jednotlivými výběrovými řízeními, a to za provedení zadávacího řízení, jež vykazuje prvky úmyslného podvodného jednání s cílem znemožnění hospodářské soutěže. Část dotace čerpaná v souvislosti s výběrovými řízeními VZ201402 a VZ201406 byla čerpána na nezpůsobilé výdaje projektu, a tím nebyl dodržen rozpočet akce (jelikož byl odvod za porušení rozpočtové kázně ve výběrových řízeních uložen v maximální možné výši, nemohl být již odvod z tohoto porušení uložen). Dále správce daně žalobkyni vytkl, že účetnictví nepodávalo věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví, za což jí stanovil odvod ve výši 2 296 960,50 Kč. Správce daně také žalobkyni vytkl, že nebylo dodrženo monitorování projektu, za což jí byl stanoven odvod ve výši 2 296,96 Kč. Odvod byl tak stanoven v celkové výši 223 839 369,91 Kč. V závěrečném hodnocení výběrových řízení (VZ201401, VZ201402 a VZ201406) správce daně uvedl, že žalobkyně v rámci zadání veřejných zakázek jednala úmyslně s cílem znemožnit hospodářskou soutěž, a tím zajistit, aby se vítězem výběrových řízení stali předem domluvení zájemci o veřejnou zakázku, jejichž prostřednictvím mohl realizaci akce ovládat přímo Ing. J. M.

22. Správce daně vydal zajišťovací příkaz ze dne 7. 10. 2021, č. j. 4403945/21/2110-00540-203941, kterým žalobkyni uložil, aby do tří dnů po oznámení tohoto zajišťovacího příkazu zajistila úhradu daně, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na depozitní účet správce daně, a to za odvody za porušení rozpočtové kázně – národní fond II, za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2019 ve výši 223 839 370 Kč. Správce daně uvedl, že budoucí vydání rozhodnutí o stanovení daně vyplývá z výsledku kontrolního zjištění č. j. 4093487/21/2100-31472-204399, přičemž s ohledem na fázi daňového řízení a provedení podrobného dokazování má správce daně za to, že předpoklad pro stanovení daně je silný, a je tak nade vší pochybnost naplněna první z esenciálních podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu. V souvislosti s naplněním důvodného předpokladu stanovení daně správce daně uvedl, že u výběrových řízení č. 1, 2 a 6 jednala žalobkyně úmyslně s cílem znemožnit hospodářskou soutěž, přičemž pro závažné úmyslné jednání zadavatele za účelem znemožnění hospodářské soutěže je stanoven odvod ve výši 100 % z částky dotace použité na financování předmětných zakázek, tj. správce daně stanovil odvod ve výši 221 540 112,45 Kč. Správce daně dále žalobkyni vytkl způsob vedení účetnictví, které nesplňovalo zásadu pravdivého a věrného zobrazení, za což stanovil odvod ve výši 2 296 960,50 Kč, a nakonec žalobkyni vytkl, že překročila o 2 dny termín pro předložení monitorovací zprávy, za což stanovil odvod ve výši 2 296,96 Kč. Správce daně dále v odůvodnění zajišťovacího příkazu analyzoval majetkové poměry žalobkyně, přičemž dospěl k závěru, že je tu dána zvýšená obava o dobytost daně. Správce daně uvedl, že veškerý nemovitý majetek žalobkyně je zatížen zástavním právem vůči zástavnímu věřiteli a je zajištěn Policií ČR v rámci trestního stíhání žalobkyně (obžaloba z důvodu dotačního

podvodu). S ohledem na výši pohledávek zajištěných tímto nemovitým majetkem lze podle správce daně předpokládat, že hodnota nemovitých věcí by po zpeněžení s nejvyšší pravděpodobností nepokryla předpokládaný daňový nedoplatek, a to proto, že aktuálně je na listu vlastnictví 1740 pro katastrální území Buštěhrad se zástavním právem první v pořadí Prague store. Dále uvedl, že značná část movitého majetku (stroje a zařízení pořízené z dotace) je rovněž zatížena ve prospěch Prague store zástavním právem, přičemž reálná hodnota strojů a zařízení je vůči úvěru, pro který je tato technologie zastavena, a v budoucnu stanovené dani zcela marginální. Zřizování dalšího zajištění majetku tedy již není možné a současně existuje riziko uložení trestu propadnutí majetku. Ve prospěch věřitele Prague store jsou zástavním právem též postiženy pohledávky žalobkyně za jejími odběrateli z titulu nájmních smluv k nemovitostem. Equa bank přistoupila k postoupení pohledávky na společnost Prague store z důvodu opakované platební i neplatební delikvence žalobkyně. Správce daně dále odkázal na vyjádření společnosti Prague store, ze kterého plyne, že žalobkyně své závazky ze smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 13. 2. 2020 neplní a že je dlužná částka hrazena nepravděpodobně pouze ze zastavených výnosů a nájmného a dalších plateb dle nájmních smluv. Z toho podle správce daně vyplývá oprávněný předpoklad, že tento zajištěný věřitel bude uspokojovat svoji pohledávku právě z titulu zástavních práv s přednostním uspokojením prodejem nemovitých a movitých věcí, přičemž jejich hodnota s vysokou pravděpodobností nebude postačovat ani k úhradě této pohledávky, která k 31. 8. 2021 dosahovala výše cca 121,7 mil. Kč. Správce daně pro tento závěr odkazoval na tržní hodnotu nemovitých věcí žalobkyně zapsaných na LV 1740 pro katastrální úřad Buštěhrad, která dle znaleckého posudku k datu ocenění 31. 12. 2019 činila 122,4 mil. Kč bez DPH. Podle správce daně za situace, kdy žalobkyně opakovaně neplnila a neplní své platební povinnosti vůči úvěrové instituci či dalšímu věřiteli, zde není reálný předpoklad, že by dobrovolně uhradila vyměřenou daň. Z důvodu zastavených výnosů z nájmného a dalších plateb dle nájmních smluv nejsou na účty žalobkyně připisovány žádné platby, čemuž odpovídaly i obraty na účtu Komerční banky. Dále došlo k ukončení udržitelnosti projektu, takže žalobkyně může s majetkem pořízeným z dotace nakládat dle vlastního uvážení, resp. po dohodě s věřitelem jej může klidně prodat. S touto možností věřitel reálně počítá, když ve svém vyjádření uvedl, že jinak než rozprodejem majetku nebude možné dlužnou částku uhradit. Objem dosahovaných tržeb je vzhledem k výši zajišťované a dosud nestanovené daně zcela nedostatečný a v naprostém nepoměru. Zcela reálně tak podle správce daně hrozí, že daň nebude vybrána včas tak, aby nedošlo k její prekluzi. Zůstatky peněžních prostředků na účtech u bank jsou vzhledem k předpokládané hodnotě v budoucnu stanovené daně marginální. Žalobkyně zároveň již zrušila účet, na který byly poukazovány platby z nájmného, neboť výnosy z nájmného jsou zastaveny zástavním věřitelem. Správce daně též uvedl, že je téměř vyloučená dobrovolná úhrada v budoucnu stanovené daňové povinnosti vzhledem k platební morálce a ekonomickému vývoji u žalobkyně. Správci daně nebyly ke dni vydání zajišťovacího příkazu známy žádné další finanční zdroje, které by mohla žalobkyně použít k dobrovolné úhradě v budoucnu stanoveného odvodu. Správci daně též nebylo známo, že by měl být majetek žalobkyně rozšiřován nebo že by měla žalobkyně ve svém vlastnictví majetek nezatížený zástavním právem. Podle správce daně tak byla zjevně dána obava o budoucí dobytost daně, tzv. druhá z esenciálních podmínek vydání zajišťovacího příkazu.

23. Dne 10. 11. 2021 podala žalobkyně blanketní odvolání, které k výzvě správce daně doplnila dne 15. 12. 2021, přičemž odvolací námítky jsou v podstatě totožné jako uplatněné žalobní body, které soud rekapituloval v úvodu tohoto rozsudku, čímž na ně odkazuje.

24. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a zajišťovací příkaz potvrdil. K odvolacím námitkám připustil, že jednotlivé skutečnosti, které v případě žalobkyně založily obavu o budoucí úhradu daně, nejsou samy o sobě ustálenou judikaturou považovány za silné důvody, avšak při jejich komplexním posouzení již tyto důvody představují soubor ucelených indicií, který zakládá dostatečně silnou intenzitu obavy o budoucí úhradu daně nutnou pro zákonné vydání zajišťovacího příkazu. K námitce žalobkyně ohledně zjištěné hodnoty majetku žalovaný odkázal na znalecký posudek zpracovaný ke dni 31. 12. 2019, ve kterém byla výše nemovitých věcí odhadnuta na 122,4 mil. Kč a na znalecký posudek zpracovaný Ing. T. S., kterým byla výše movitého majetku odhadnuta na 79 017 128 Kč. Žalovaný také uvedl, že správce daně vycházel logicky z novějšího znaleckého posudku, neboť poskytuje aktuálnější údaje. Námitku žalobkyně, že je schopna uhradit předmětnou daň, neboť je dlouhodobě podnikající stabilizovanou osobou, která vlastní movité i nemovité věci značné hodnoty, má transparentní majetkovou strukturu, zaměstnance a bezproblémovou daňovou historii, plní své daňové povinnosti a pokračuje ve své ekonomické činnosti, žalovaný mj. uvedl, že z posledních dvou daňových přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2019 a 2020 je patrné, že vykázala daňovou ztrátu, a nikoli zisk, a dále poukázal i na špatnou platební morálku žalobkyně. Žalovaný také poukázal na to, že žalobkyně nijak nedoložila svá tvrzení ohledně sporů s Prague store ohledně jejích platebních povinností. Žalovaný dále považoval za nedůvodnou námitku neexistence předpokladu budoucího stanovení daně, neboť žalobkyni již tato daň byla i stanovena (platebním výměrem za porušení rozpočtové kázně ze dne 23. 12. 2021, č. j. 0560942/21/2100-31472-204399, jímž byl stanoven odvod ve stejné výši a ze stejných důvodů, jako v zajišťovacím příkazu). Žalovaný nepovažoval za důvodnou ani námitku porušení zásady přiměřenosti a námitku likvidačního charakteru zajišťovacího příkazu. Žalovaný uvedl, že byly splněny veškeré zákonné předpoklady pro vydání zajišťovacího příkazu, a proto bylo naplněno kritérium přiměřenosti, a dále poukázal na to, že zajišťovací příkaz nemá likvidační charakter, neboť negativní účinky mohou přijít až v důsledku následného postupu správce daně.

Posouzení návrhu soudem

Ztráta opodstatnění vydaného zajišťovacího příkazu

25. Žalobkyně má za to, že zahájením insolvenčního řízení s žalobkyní ztratil zajišťovací příkaz své opodstatnění a žalovaný i přes tuto skutečnost vydal napadené rozhodnutí.
26. Podle § 114 daňového řádu odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele (odst. 2). Vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří (odst. 3).
27. Podle § 168 odst. 3 daňového řádu, pomínou-li před pravomocným stanovením daně nebo před datem její splatnosti důvody, pro které bylo zajištění daně uplatněno, správce daně bezodkladně rozhodne o ukončení účinnosti zajišťovacího příkazu. Zjistí-li správce daně před pravomocným stanovením daně nebo před dnem její splatnosti důvody pro snížení původní výše zajištění, rozhodne o změně zajištěné částky rozhodnutí, které mění částku uvedenou v zajišťovacím příkazu a současně ukončí v rozsahu změny účinnost příkazu původního.

28. Podle § 140d odst. 2 písm. a) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) rozhodnutím o úpadku se z jiných řízení podle odstavce 1 nepřerušují zejména daňové řízení.
29. Podle § 140e odst. 1 insolvenčního zákona v době, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku, nelze nařídit nebo zahájit výkon rozhodnutí nebo exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty; to neplatí pro nařízení nebo zahájení výkonu rozhodnutí nebo exekuce na základě rozhodnutí insolvenčního soudu vydaného podle § 203 odst. 5 (tj. v případě pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jí postavené na roveň).
30. V případě žalobkyně došlo k tomu, že po vydání zajišťovacího příkazu (dne 7. 10. 2021) bylo s žalobkyní zahájeno insolvenční řízení (dne 17. 12. 2021), až poté vydal správce daně platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně (dne 23. 12. 2021) a nakonec bylo rozhodnuto o odvolání proti zajišťovacímu příkazu (dne 19. 1. 2022), přičemž před vydáním napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnuto o úpadku žalobkyně.

Soud konstatuje, že obecně platí, že je žalovaný povinen hodnotit skutkový a právní stav ke dni vydání odvolacího rozhodnutí. Ačkoli tedy ustanovení § 168 odst. 3 daňového řádu poskytuje (výhradně) správci daně zvláštní nástroj k zohlednění nových skutečností, nejsou tím nijak dotčeny povinnosti žalovaného v odvolacím řízení. Důvody pro prohlášení neúčinnosti zajišťovacího příkazu jsou totožné s důvody, jejichž splnění musí být hodnoceno i při rozhodování o odvolání proti zajišťovacímu příkazu, žalovaný je proto povinen ke dni vydání svého rozhodnutí také zkoumat, zda trvají důvody pro vydání zajišťovacího příkazu.

31. Ovšem pouhá skutečnost, že se žalobkyní bylo zahájeno insolvenční řízení, nemá žádný vliv na řízení o zajištění daně. Jestliže podle § 140d odst. 2 písm. a) insolvenčního zákona platí, že se daňové řízení nepřerušuje ani rozhodnutím o úpadku, tím spíše nemá na zajišťovací příkaz vliv toliko zahájení insolvenčního řízení. Důsledky insolvenčního řízení na daňové řízení lze dovozovat teprve až z § 140e odst. 1 insolvenčního zákona, tj. pro daňovou exekuci, ovšem až od okamžiku rozhodnutí o úpadku. O úpadku žalobkyně přitom bylo rozhodnuto teprve dne 17. 2. 2022 (srov. veřejně přístupný insolvenční rejstřík <https://isir.justice.cz>), tedy po vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno již 19. 1. 2022. Až do 17. 2. 2022 tedy bylo zajištění daně plně odůvodněno, jelikož umožňovalo závčas nařídit daňovou exekuci, zřídit zástavní práva, a zařadit tak stát mezi zajištěné věřitele s vykonatelnou pohledávkou. Zahájením insolvenčního řízení se žalobkyní se tak vydaný zajišťovací příkaz nestal neopodstatněným a žalovaný nebyl povinen na základě této skutečnosti zajišťovací příkaz zrušit. Žalobní bod není důvodný.

Porušení překážky uvedené v § 101 odst. 4 daňového řádu

32. Žalobkyně má dále za to, že jí byla nepřipustně uložena opětovně totožná povinnost zajistit úhradu „Odvodu za porušení rozpočtové kázně – Národní fond II“ v souvislosti s daňovou kontrolou zahájenou protokolem ze dne 30. 9. 2015.
33. Podle § 101 odst. 4 daňového řádu platí, že přiznat stejné právo nebo uložit stejnou povinnost lze ze stejného důvodu témuž příjemci rozhodnutí pouze jednou.
34. Podle § 116 odst. 1 daňového řádu platí, že odvolací orgán napadené rozhodnutí změni, napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení nebo odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

35. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu, je-li důvodná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.
36. V projednávané věci musí soud posoudit, jaký vliv mělo vydání zajišťovacího příkazu dne 18. 9. 2018 a jeho následné zrušení žalovaným na možnost správce daně znovu vydat zajišťovací příkaz v rámci kontroly téhož dotačního projektu.
37. V daňovém řízení se důsledně uplatňuje apelační princip, který nedává odvolacímu orgánu možnost zrušit rozhodnutí a vrátit věc správci daně prvního stupně k novému rozhodnutí. Náprava vad rozhodnutí i vad řízení, jež vydání daňového rozhodnutí předcházela, tak musí proběhnout v rámci odvolacího řízení. V tomtéž řízení tak není možné, aby správce daně znovu rozhodoval, bylo-li by jeho rozhodnutí zrušeno (k tomu srov. argumentaci Nejvyššího správního soudu ve vztahu k opakovanému vydání platebního výměru uvedenou v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Avšak zajišťovací příkaz je svou podstatou instrument odlišný oproti například platebnímu výměru, neboť neslouží k vyměření daně, ale slouží k zajištění úhrady nesplacené nebo dosud nestanovené daně. Proto je třeba posoudit, zda pro zajišťovací příkaz platí podobné zásady jako pro vydání/zrušení platebního výměru. Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze seznat, že ani v případě zajišťovacího příkazu není přípustné, aby jím byla stanovena témuž subjektu tatáž povinnost. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 6. 1. 2022, č. j. 9 Afs 148/2019-49, č. 4300/2022 Sb. NSS, vypořádal se situací, kdy byl vydán opakovaně zajišťovací příkaz poté, co se stal původní zajišťovací příkaz neúčinným z důvodu, že odvolací orgán nerozhodl o odvolání do 30 dnů. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zcela jasně konstatoval, že *„zajišťovací příkaz je rozhodnutím, kterým se příjemci ukládá povinnost, (...) nejde o negativní rozhodnutí, (tj. zamítnutí žádosti o přiznání nějakého práva), kde se překážka res administrata neuplatní. Důvodem, proč tato překážka následně neodpadla při pozbytí účinnosti prvního zajišťovacího příkazu, je specifická situace v případě zajišťovacích příkazů. (...) První zajišťovací příkaz založil překážku věci rozhodnuté a i přes svoji následnou neúčinnost ji stále tvoří. Druhý zajišťovací příkaz tak nemohl být podle § 101 odst. 4 daňového řádu vydán. Relevantní námitkou nemůže být ani zastavení odvolacího řízení. Samotné zastavení odvolacího řízení totiž představuje toliko procesní ukončení odvolacího řízení, což nemá dopad na existenci prvostupňového rozhodnutí (zajišťovacího příkazu). Jinými slovy zastavením odvolacího řízení nedochází k odstranění prvostupňového rozhodnutí, které zakládá překážku věci rozhodnuté. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ani případné zrušení prvního zajišťovacího příkazu by na nemožnosti vydat druhý zajišťovací příkaz v dané věci nic neměnilo. Zrušit by jej bylo možné pouze pro nezákonnost, a to buď přímo v odvolacím řízení [§ 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu] anebo následně v přezkumném řízení (§ 121 odst. 1 daňového řádu). Obnova řízení je vyloučena (§ 168 odst. 2 daňového řádu). V takovém případě však platí obecný závěr zdejšího soudu o možném následujícím postupu při zrušení zajišťovacího příkazu správním soudem nebo odvolacím orgánem, a to, že správce daně má „pochopitelně obecně možnost vydat zajišťovací příkazy nové, ovšem ohledně téže daně a zdaňovacího období založené na jiných skutkových okolnostech nebo právních závěrech“ (rozsudek NSS č. j. 2 Afs 239/2015-66, odst. [59]; a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2021, č. j. 17 Af3/2019-49, bod 46.). To vychází z úvahy, že bylo-li vydání zajišťovacího příkazu za jedněch skutkových okolností a navazujících právních závěrů shledáno nezákonným, není možné na těch stejných skutkových okolnostech a právních závěrech vydat zajišťovací příkaz v souladu se zákonem.“* Z této citace tak je možné dovodit závěr, že v případě, byl-li zrušen zajišťovací příkaz, lze ho

znovu vydat pouze tehdy, změní-li se skutkové okolnosti nebo právní závěry, které vedly k jeho prvnímu vydání.

38. Z porovnání původního zajišťovacího příkazu a zajišťovacího příkazu ze dne 7. 10. 2021 pak soud učinil závěr, že byly vydány částečně na jiných skutkových okolnostech a na zcela jiných právních závěrech. V případě zajišťovacího příkazu ze dne 7. 10. 2021 sice správce daně navázal na zjištění, že u výběrových řízení č. 1, 2 a 6 žalobkyně dílčím způsobem pochybila, když stanovila příliš široký předmět veřejné zakázky, nejednoznačně platební podmínky, nepřiměřený požadavek na zajištění splnění závazků zhotovitele, a dále pochybila, když podstatně změnila smlouvu, neoprávněně zadala vícepráce v jednacím řízení bez uveřejnění a stanovila nereálný termín plnění. Nicméně následně správce daně zejména z trestního spisu sp. zn. 2 T 7/2020, který obdržel od Městského soudu v Praze, zjistil, a o tato zjištění doplnil prokázaný skutkový stav, že žalobkyně v rámci zadání veřejných zakázek č. 1, 2 a 6 jednala úmyslně s cílem znemožnit hospodářskou soutěž, a tím zajistit, aby se vítězem výběrových řízení stali předem domluvení zájemci o veřejnou zakázku, jejichž prostřednictvím mohl realizaci akce ovládat přímo jednatel žalobkyně. Oproti původnímu zajišťovacímu příkazu tak správce daně zjistil, že nešlo toliko o formální nebo nedbalostní pochybení při zadávání veřejných zakázek, ale o úmyslné jednání nasvědčující daňovému podvodu. Tato skutková zjištění se přitom odrazila i ve vyhodnocení dopadu takového jednání na možnosti čerpání veřejných prostředků (dotace), resp. na výši odvodu, který v důsledku porušení rozpočtové kázně mohl být podle přílohy č. I Veřejné zakázky bodu 3) pokynu č. GFŘ D – 38 stanoven až ve výši 100 % z částky dotace použité na financování předmětné veřejné zakázky. Správce daně se přitom přiklonil k uložení maximální výše odvodu, tj. ve výši 100 % (221 540 112,45 Kč). Oproti tomu za pochybení, která konstatoval v původním zajišťovacím příkazu, u kterých nebyla správci daně známa skutečnost, že žalobkyně postupovala úmyslně podvodně, stanovil odvod za pochybení při zadávání veřejných zakázek toliko ve výši 39 % celkové částky poskytnuté dotace (50 % v případě veřejné zakázky č. 1 a po 30 % v případě veřejné zakázky č. 2 a 6). V souvislosti se zadáváním veřejných zakázek pak správce daně poukázal i na cyklické úhrady faktur, které pouze vyvolaly zdání úhrad účetních dokladů v deklarované výši, jež byla podkladem ministerstvu pro uznání výše způsobilých výdajů projektu a pro vyplacení dotace. Tímto způsobem ovšem došlo k fiktivnímu předfinancování projektu a získání neoprávněné výše dotace. Dále také vyplynulo, že vítězové výběrových řízení podle pokynů jednatele žalobkyně úmyslně vydali faktury se záměrně nepravdivými údaji s domluvenou několikanásobně nadhodnocenou cenou. Zároveň byla část dotace v souvislosti se zakázkami č. 2 a 6 čerpána na nezpůsobilé výdaje.
39. Nad rámec původního zajišťovacího příkazu pak správce daně v zajišťovacím příkazu ze dne 7. 10. 2021 shledal pochybení i při vedení účetnictví, které nesplňovalo zásadu pravdivého a věrného zobrazení. Správce daně konstatoval, že žalobkyně účtovala tak, aby účetnictví zachycovalo stav, který vyvolával dojem, že stavební práce a dodávky strojů a zařízení byly provedeny ve výši odpovídající rozpočtu akce. Správce daně pak stanovil odvod ve výši 2 296 960,50 Kč. Správce daně odkázal na sdělení dosavadního výsledku kontrolních zjištění, kde je v této souvislosti uvedeno, že jednáním žalobkyně došlo k navýšení fakturovaných cen a bylo tak dosaženo financování projektu v nadhodnocené výši. Správce daně považoval toto porušení za porušení základní zásady, která je nadřazena všem ostatním účetním zásadám, a proto byl stanoven odvod v maximální výši.

40. Nakonec správce daně shledal nad rámec dříve konstatovaných pochybení v původním zajišťovacím příkazu i pochybení žalobkyně při monitorování projektu, kdy měla žalobkyně povinnost předávat poskytovateli prostřednictvím aplikace eAccount údaje nezbytné pro sledování hodnot závazných a monitorovacích ukazatelů. Správce daně uvedl, že monitorovací zprávu za rok 2017 předložila žalobkyně po termínu, který překročila o 2 dny, za což jí správce daně stanovil odvod v minimální výši 0,001 % poskytnuté dotace, tj. ve výši 2 296,96 Kč.
41. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že správce daně vydal zajišťovací příkaz ze dne 7. 10. 2021 na základě jiných skutkových zjištění a na základě zcela jiného právního posouzení. Překážku věci rozhodnuté nezakládá toliko skutečnost, že je rozhodováno ve vztahu k prostředkům poskytnutým z těchto strukturálních fondů. Není tak samo o sobě překážkou pro vydání nového zajišťovacího příkazu skutečnost, že se vztahoval k témuž projektu č. CZ.1.03/5.1.00/43.00132 „Strojírenský a materiálový vědeckotechnický park a podnikatelský inkubátor“, ani k období, po které byla dotace čerpána. Překážku věci rozhodnuté tvoří toliko shodnost skutkových a právních zjištění, tedy shledaná pochybení a jejich kvalifikace. Z daňového řádu nevyplývá, že by v rámci jedné dotační akce bylo možné vydat toliko jeden zajišťovací příkaz a ten by byl sám o sobě překážkou pro vydání dalšího zajišťovacího příkazu. Daňový řád zapovídá uložit stejnou povinnost ze stejného důvodu více než jednou. Byť tedy bylo původním zajišťovacím příkazem žalobkyni uloženo zajistit úhradu daně, která nebyla dosud stanovena, správce daně tak učinil na základě jiných důvodů, než v zajišťovacím příkazu ze dne 7. 10. 2021. V obou zajišťovacích příkazech lze shledat, že se celková částka počítá za základě konstatovaných dílčích pochybení, ovšem při jejich porovnání soud neshledal, že by byla dílčí pochybení založena na týchž důvodech. Ve svém důsledku tak v zajišťovacím příkazu ze dne 7. 10. 2021 nebyla ani v části uložena stejná povinnost ze stejného důvodu jako v původním zajišťovacím příkazu. Nadto se významně posunuly i okolnosti týkající se majetkové situace žalobkyně, jež jsou také nedílnou součástí komplexu hodnocených okolností při vydávání zajišťovacího příkazu. Žalobní bod není důvodný.

Nenaplnění podmínky odůvodněné obavy o budoucí dobytost daně

42. Žalobkyně zrekapitulovala svoje námitky, které uplatnila proti odůvodnění zajišťovacího příkazu ohledně podmínky obavy o budoucí dobytost daně, přičemž v návaznosti na vypořádání těchto námitek žalovaným namítala, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože nekonkretizuje znalecký posudek, na který odkazoval správce daně, čímž nelze ani ověřit, jestli se nachází ve správním spise. Žalobkyně pak dovozovala, že se pravděpodobně jedná o posudek č. 132/05/2020 ze dne 2. 10. 2020, avšak ten byl podle žalobkyně zpracován pro stanovení obvyklé ceny obchodního podílu ve společnosti žalobkyně pro účely veřejné dražby, a nikoli pro stanovení hodnoty nemovitých věcí ve vlastnictví žalobkyně pro účely zajišťovacího příkazu. Žalobkyně žalovanému také vytýkala, že opomněl jí předložený znalecký posudek č. 1999 – 13/17 ze dne 22. 5. 2017, kterým byla zjištěna reprodukční hodnota nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně ve výši 449 816 010 Kč, tj. cena, za kterou by bylo možno stejnou nebo porovnatelnou novou věc pořídit v době ocenění, bez odpočtu opotřebení.
43. Soud konstatuje, že rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je přitom takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl, což zjevně není případ, který žalobkyně vytýkala žalovanému, neboť žalobkyně nerozporovala, že by vůbec

nevěděla, jak žalovaný rozhodl. Nedostatek důvodů pak může být dán zejména nedostatkem skutkových důvodů, což znamená, že se správní orgány nezabývaly v řízení všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Neuvedení konkrétního označení znaleckého posudku do rozhodnutí nezakládá vadu nepřezkoumatelnosti ani pro nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů, neboť z takového rozhodnutí je zřejmé, jak správní orgán rozhodl, a zároveň je zřejmé, na základě jaké skutečnosti (skutečnosti zjištěné ze znaleckého posudku). Byť by bylo vhodné, aby žalovaný přímo v napadeném rozhodnutí podrobněji označil znalecký posudek, o který se opřel, rozhodující je, že ve správním spise je založen jen posudek č. 18/9803/2020 vypracovaný Ing. M. C., ve kterém byla stanovena metodou tržního porovnávání tržní hodnota areálu Strojírenského vědeckotechnologického parku při prodeji v tísni právě na 122 400 000 Kč, což je částka shodná s cenou uvedenou ve spojitosti se znaleckým posudkem zmiňovaným v napadeném rozhodnutí. Je tak nepochybné, že žalovaný vycházel právě z tohoto znaleckého posudku založeného do správního spisu [nejedná se tak ani o vadu řízení, že by vycházel žalovaný ze skutkových zjištění, která nemají oporu ve správním spise – srov. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Nad rámec uvedeného pak soud ještě konstatuje, že mezi podklady pro zpracování tohoto posudku byl uveden i znalecký posudek č. 1999 – 13/17 ze dne 22. 5. 2017.

44. Dále soud nedává žalobkyni za pravdu, že by žalovaný zcela opomněl jí předložený znalecký posudek č. 1999 – 13/17 ze dne 22. 5. 2017. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na jeho konto uvedl, že správce daně vycházel při odhadu výše hodnoty nemovitých věcí za účelem posouzení majetkové dostatečnosti zcela logicky z nejnovějšího znaleckého posudku zpracovaného ke dni 31. 12. 2019, který měl k době vydání zajišťovacího příkazu k dispozici a který poskytoval nejaktuálnější údaje. Žalovaný tedy neopomněl zvážit důkazní relevanci znaleckého posudku, který předložila žalobkyně (takto ostatně uvážil už správce daně), avšak z důvodu, že měl správce daně k dispozici pozdější posudek, vycházel právě z tohoto novějšího posudku, neboť měl za to, že obsahuje aktuálnější údaje. Žalobkyně přitom nepředkládá argumenty, proč by z jí předloženého posudku bylo možné zjistit aktuálnější údaje o hodnotě jejího majetku.
45. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí přílehavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „*vzal v potaz charakter řízení o zajišťovacím příkazu a dospěl k závěru, že při vydávání zajišťovacího příkazu nelze po správci daně požadovat, aby prováděl detailní a bezchybnou analýzu struktury majetku daňového subjektu (srov. výše citovanou judikaturu). Předmětem řízení o vydání zajišťovacího příkazu ostatně podle § 167 odst. 1 daňového řádu je toliko otázka odůvodněných obav správce. Zajišťovací příkaz je předstižným rozhodnutím, často založeným na hypotetické úvaze správce daně, při jehož vydání správce daně vychází ze skutečností a zjištění, které má v daný moment k dispozici (BAXA, J.; KANIOVÁ, L. Komentář k § 167. In: BAXA, J. et. al. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011).*“ Soud tedy považuje za dostatečné, když žalovaný zohlednil informace o majetkové situaci žalobkyně uvedené v novějším znaleckém posudku, neboť zde byl důvodný předpoklad, že novější posudek, navíc vycházející i z posudku odkazovaného žalobkyní, obsahuje aktuálnější údaje (v době mezi vydáním staršího a novějšího znaleckého posudku mohlo dojít ke změně majetkových poměrů žalobkyně – např. prodeji majetku apod. a logicky došlo též k opotřebení majetku v důsledku uběhlého času a jeho užívání). Žalovaný (správce daně) přitom nebyl povinen provádět detailní analýzu struktury majetku žalobkyně a nebyl povinen zadávat speciální

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

znalecký posudek za účelem analýzy majetkové situace žalobkyně v souvislosti s vydáním zajišťovacího příkazu. S ohledem na časovou naléhavost a někdy i potřebu dosažení momentu překvapení v tomto typu řízení (srovnatelného s vydáním předběžného opatření) není na podrobné majetkové analýzy vyžadující spolupráci daňového subjektu dostatečný prostor.

46. Žalobkyně žalovanému také vytýkala, že posudek, ze kterého žalovaný (správce daně) vycházel, je v posuzované věci nepoužitelný, neboť slouží ke stanovení hodnoty obvyklé ceny obchodního podílu v žalobkyni pro účely veřejné dražby nebo přímého prodeje, a nestanovuje tedy hodnotu nemovitých věcí ve vlastnictví žalobkyně pro účely zajišťovacího příkazu. Soud se ovšem s touto výtkou neztotožňuje. Především zdejší soud poukazuje na to, že znalecký posudek č. 18/9803/2020, ze kterého správce daně a žalovaný vycházeli, nebyl zpracován za účelem stanovení hodnoty *obchodního podílu* ve společnosti žalobkyně, ale jak je výslovně uvedeno v části A, bodu 1 znaleckého posudku: „*Znaleckým úkolem je stanovení obvyklé ceny (tržní hodnoty) nemovitých věcí, které jsou součástí výrobního areál[u] Strojírenský vědeckotechnický park (dále také jen ‚SVTP‘) v Buštěhradě. Nemovité věci jsou zapsané na listu vlastnictví č. 1740 pro k. ú. a obec Buštěhrad. Znalecký posudek je vypracovaný za účelem případné realizaci zástavy zástavním věřitelem, tj. pro účely veřejné dražby nebo přímého prodeje. Bez bližší specifikace a studia možných způsobů právního postupu a realizace zástavy je tato realizaci zástavy majetku uvažována formou jeho nuceného prodeje v omezeném časovém rámci, například exekutorem či insolvenčním správcem.*“ Znalecký posudek se tak nezabýval stanovením obvyklé ceny *obchodního podílu* žalobkyně, ale stanovením *hodnoty nemovitých věcí* pro případ uspokojení pohledávky věřitele žalobkyně. Soud též znovu odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 3/2016, ze kterého vyplývá, že správce daně neprovádí detailní a bezchybnou analýzu struktury majetku daňového subjektu, čímž je i vyloučeno, aby byl za účelem vydání zajišťovacího příkazu vždy vypracován zvláštní znalecký posudek. Zajišťovací příkaz je vydáván jakožto předstižné rozhodnutí v reakci na zjištěné skutečnosti, které správci daně zavdávají pochybnosti (důvodné obavy), že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.
47. Znalecký posudek, ze kterého správce daně vycházel, nebyl zpracován pro účely vydání zajišťovacího příkazu, ale byl součástí podkladů, ze kterých následně správce daně zjistil skutečnosti, které u něho vzbuzovaly důvodnou obavu o budoucí úhradu daně. Soud přitom považuje skutečnosti zjištěné ze znaleckého posudku č. 18/9803/2020 ze dne 10. 9. 2020 za příléhavé a použitelné, neboť má-li správce daně obavu o budoucí úhradu daně, ke které by případně muselo dojít i prostřednictvím zpeněžení nemovitostí žalobkyně, je způsob zpeněžení těchto nemovitostí prostřednictvím veřejné dražby nebo přímým prodejem představitelný a adekvátní. Zároveň je ve znaleckém posudku zohledněna i časová tíseň, která by takový prodej provázela.
48. Soud naopak nepovažuje za příléhavý posudek ze dne 22. 5. 2017, na který se odkazovala žalobkyně. Jednak již výše soud uvedl úvahu, že je důvodný předpoklad, že novější posudek přináší aktuálnější údaje o majetku žalobkyně, jednak soud poukazuje i na to, že žalobkyně navrhuje znalecký posudek stanovující *reprodukční* cenu. Nejvyšší správní soud k rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 Afs 30/2012-32, č. 2961/2014 Sb. NSS, formuloval právní větu, ve které uvedl, že „*[u]stanovení zákona o daních z příjmů [§ 29 odst. 1 písm. c) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění k 1. 1. 1993] a zákona o účetnictví [§ 25 odst. 4 písm. b) zákona*

č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění k 1. 1. 1993] o reprodukční pořizovací ceně je třeba vykládat tak, že pomocí nich byla určena co možná nejpřesněji taková cena (částka vyjádřená v penězích), za niž by poplatník v daném místě a v dané době pořídil hmotný majetek o stejných rozhodných vlastnostech, jaký měl v oné době on sám. **Reprodukční pořizovací cena tedy odpovídá ceně, za kterou by si poplatník svůj vlastní hmotný majetek mohl ve stavu, v němž se tento majetek tehdy nacházel, poříditi za stavu trhu s daným hmotným majetkem (nemovitostmi v rozhodné době, tedy obecné ceně tohoto majetku v rozhodné době.**“ (důraz přidán soudem - pozn. soudu) Ostatně i sama žalobkyně přímo v žalobě uváděla, že jde o hodnotu (cenu věcí), za kterou by bylo možno stejnou nebo porovnatelnou věc poříditi v době ocenění, bez odpočtu opotřebení. Pokud by ovšem mělo dojít k nucenému prodeji majetku žalobkyně za účelem úhrady daně, nebylo by to za cenu nezohledňující opotřebení věcí, ale byly by prodávány právě opotřebené věci žalobkyně za jejich aktuální cenu. Zdejší soud má tak za to, že nejen že správce daně a žalovaný vycházeli z údajů uvedených ve znaleckém posudku ze dne 10. 9. 2020, jakožto z údajů aktuálnějších, ale navíc lépe vypovídajících o majetkové situaci žalobkyně v kontextu případné budoucí úhrady daně. Znalecké určení reprodukční hodnoty nemovitostí neposkytuje údaje o aktuální hodnotě nemovitostí, resp. o hodnotě, kterou lze uvažovat v situaci, kdy by musely být tyto nemovitosti zpeněženy za účelem úhrady budoucí daně.

49. Žalobkyně dále polemizovala s jednotlivými důvody, které podle žalovaného zavdávaly důvodnou obavu o budoucí dobytost daně s tím, že je považovala za účelově interpretované a vytržené z celkového kontextu. Žalobkyně považovala za zavádějící argument ohledně platební morálky vůči úvěrovým institucím, neboť žalovaný uvádí množné číslo (úvěrové instituce), aniž by upřesnil, které to jsou. Pokud se mělo jednat o původního zástavního věřitele žalobkyně, kterým byla Equa bank, tak se jednalo toliko o jednu úvěrovou instituci, která již navíc nebyla před vydáním napadeného rozhodnutí věřitelem žalobkyně. Uvedení plurálu tak nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
50. Soud má za to, že výše uvedená argumentace žalobkyně představuje toliko možné upozornění na formulační nepřesnosti žalovaného, avšak nejedná se o důvodný žalobní bod. V napadeném rozhodnutí jsou zcela srozumitelně rekapitulovány majetkové poměry žalobkyně s tím, že je výslovně uvedeno, že např. zástavní právo na nemovitostech žalobkyně bylo zřízeno pro banku – Equa bank k zajištění pohledávek podle smluv o úvěru č. 251/2014 a č. 0383/2015. Žalovaný také zcela srozumitelně poukázal na to, že dne 22. 4. 2020 byl do katastru nemovitostí učiněn zápis o změně osoby zástavního věřitele, a to na základě souhlasného prohlášení o změně osoby zástavního věřitele postoupením pohledávky ze dne 15. 4. 2020 na postupníka, kterým se stala společnost Prague store. Žalovaný přitom z oznámení o zesplatnění úvěrů zjistil, že k postoupení pohledávky došlo z důvodu opakované platební delikvence žalobkyně. Žalovaný také z údajů uvedených v rozvaze ke dni 31. 12. 2019 zjistil vysokou zadluženost žalobkyně, která činila 93 % (cizí zdroje/celková aktiva * 100). Pakliže tedy žalovaný v závěru odst. 35 napadeného rozhodnutí uvedl, že „[d]obrovolnou úhradu ze strany odvolatele pak podle správce daně zpochybňuje nejen nepříznivý ekonomický vývoj odvolatele, ale i špatná platební morálka odvolatele vůči úvěrovým institucím“, pak se jedná sice o zobecnění, avšak nikoli o nesrozumitelné vyjádření. Pod pojmem „úvěrové instituce“ lze rozumět jak banku – Equa bank, tak pozdějšího zástavního věřitele společnost Prague store. Nebylo nutné, aby žalovaný v tomto shrnujícím závěru rozčlenil časové období, kdy měla žalobkyně špatnou platební morálku nejprve vůči bance – Equa bank a následně vůči nebankovnímu zástavnímu věřiteli – Prague store; za sledované období se jedná o mnohost subjektů, vůči nimž neplnila žalobkyně své platební povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

řádně a včas, a není rozhodné, že se tak nedělo souběžně, anebo že jeden z věřitelů nebyl úvěrovou institucí. Žalovaný pak výslovně v odstavci 36 uvedl, že „[v]zhledem k tomu, že veškerý odvolatelův majetek je zatížen ve prospěch jiného zástavního věřitele (tento zástavní věřitel přitom bude uspokojovat svoji pohledávku právě z titulu zástavních práv s přednostním uspokojením prodejem nemovitých a movitých věcí, přičemž jejich hodnota s vysokou pravděpodobností nebude postačovat ani k úhradě pohledávky zástavního věřitele), tedy neexistuje žádný majetek odvolatele, který by nebyl zajištěn, dále vzhledem ke špatné platební morálce odvolatele vůči úvěrovým institucím (kdy pro opakovanou platební i neplatební delikvenci banka postoupila své pohledávky postupníkovi – Prague store, avšak ani tomuto odvolatel pravidelně nehradí své závazky)“, čímž jednoznačně vysvětlil, že zmiňovanými úvěrovými institucemi myslí právě Equa bank a Prague store. Napadené rozhodnutí není v této části nijak nesrozumitelné. Zároveň soud ze správního spisu ověřil, že Equa bank skutečně postoupila své pohledávky za žalobkyní na Prague store a že v oznámení o zesplatnění poukázala na špatnou platební morálku žalobkyně. Správní spis taktéž obsahuje vyjádření společnosti Prague store o špatné platební morálce žalobkyně. Tato skutková zjištění tak mají plnou oporu ve správním spise (srov. odst. 18 a 20 tohoto rozsudku).

51. Žalobkyně dále namítala, že nedává smysl argument žalovaného, že byla banka nucena z důvodu, že žalobkyně nehradila řádně a včas své pohledávky, tyto pohledávky postoupit. Žalobkyně má za to, že postoupení pohledávky je smluvní úkon, ke kterému nemůže být nikdo nucen, a dále poukázala na to, že pokud by byla majetková situace žalobkyně natolik bezvýchodná, musela by banka přistoupit k zesplatnění úvěru a následné realizaci zástav, neboť by stěží našla zájemce o koupi pohledávek, které by byly z větší části nevymahatelné.
52. Soud má za to, že žalobkyně touto argumentací nikterak nezpochybnila důvodnou obavu správce daně, resp. žalovaného o budoucí vymahatelnost daně, neboť není nijak rozhodný slovní obrat, jestli byla banka nucena postoupit pohledávky, nebo se k tomuto kroku rozhodla pro jeho ekonomickou, resp. administrativní výhodnost, podstatná je informace, že tak učinila *pro dlouhodobé neplnění povinností žalobkyní*. Správce daně tedy reflektoval informaci, že žalobkyně neplní dlouhodobě své závazky řádně a včas. Zároveň to, že žalobkyně neplnila své povinnosti řádně a včas ještě nutně neznamená, že pohledávky za žalobkyní by byly fakticky neprodejné, neboť Equa bank měla pohledávky za žalobkyní zajištěny zástavním právem na nemovitostech žalobkyně, čím bylo její postavení silnější, a proto mohla Prague store předpokládat, že může své právo na uspokojení pohledávky za žalobkyní uspokojit z předmětných zástav, jejichž hodnota přesahovala hodnotu pohledávky. Zároveň je ale zřejmé, že případný přebytek ze zpeněžené zástavy by ani zdaleka nepostačoval na úhradu budoucí daně; na úhradu budoucí daně by totiž nepostačoval ani celý výtěžek z prodeje zástav, ze kterého by nebyly čerpány žádné prostředky na uspokojení jiných pohledávek.
53. Žalobkyně dále zpochybňovala relevanci poukazu žalovaného na nízké zůstatky na bankovních účtech žalobkyně, přičemž uváděla, že přeměřovala veškeré platby z pronájmu prostor a strojního vybavení na účet svého zástavního věřitele. Ovšem tento argument není podle soudu též způsobilý zpochybnit závěry žalovaného o důvodných obavách ohledně budoucí úhrady daně, neboť z vyjádření zástavního věřitele žalobkyně (Prague store) vyplynulo, že ani výtěžek z nájmu a dalších plateb, které žalobkyně tomuto věřiteli platí, nepostačuje na úhradu závazků žalobkyně vůči němu. Ačkoli tedy (nebo právě proto, že) žalobkyně přeměřovala veškeré platby z nájemného přímo věřiteli, a nebyly tak zachyceny na jejích bankovních účtech, tak je pravdivá informace o nízkém zůstatku na jejích účtech,

tedy závěr o tom, že na těchto účtech žalobkyně nedisponuje (žádnými dalšími) finančními prostředky, a zároveň je ve spojení s vyjádřením zástavního věřitele patrné, že ani finanční částky, které by tam byly připisovány z nájmu a dalších plateb souvisejících s nájemními smlouvami, by nepostačovaly ani na úhradu pohledávek zástavnímu věřiteli; logicky by pak nepostačovaly ani na úhradu jakéhokoli dalšího závazku, případně v budoucnu splatné daně. Žalobkyně přitom nepředestřela žádné opomenuté finanční prostředky nebo jinou majetkovou hodnotu, která by závěry žalovaného (resp. správce daně) o důvodnosti obavy z budoucí úhrady daně zpochybnila.

54. Žalobkyně dále žalovanému vytkla, že vycházel toliko z účetních výkazů za roky 2015-2019 a z rozvahy sestavené ke dni 31. 12. 2019, avšak nebral do úvahy hospodářské výsledky a údaje z roku 2020, ačkoli je má k dispozici, přičemž v roce 2020 došlo u žalobkyně ke snížení ztráty na -27 416 000 Kč a zvýšení vlastního kapitálu na 63 miliónů Kč, což indikuje celkové zlepšení hospodářských výsledků žalobkyně. K tomu soud uvádí, že v zajišťovacím příkazu je odůvodněno, proč správce daně údaje z roku 2020 podrobně neanalyzoval: Bylo tomu tak proto, že žalobkyně podala daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2020 dne 30. 9. 2021 (v prodloužené lhůtě pro jeho podání) bez příloh. Z toho důvodu jsou v zajišťovacím příkazu uváděny údaje za rok 2020 toliko z daňových přiznání a v případě ostatních údajů vychází analýza výkonnosti ekonomické činnosti žalobkyně z dat za zdaňovací období 2015 – 2019. Není tak pravda, že by správce daně (žalovaný) nezohlednil údaje za rok 2020, nicméně s ohledem na nedostatečnou součinnost žalobkyně, která nesplnila svou povinnost a neposkytla přílohy k podanému daňovému přiznání, neanalyzoval data z daňového přiznání podrobně. Námitka žalobkyně přitom nezpochybňuje celkové závěry žalovaného o existenci důvodných obav ohledně budoucí úhrady daně. Byť by dílčí údaje z jednoho daňového přiznání mohly svědčit o zlepšené hospodářské situaci žalobkyně, tak pouhé dílčí zlepšení při zachování ztrátovosti podnikání nesvědčí o tom, že zde neexistují, resp. odpadly důvodné obavy o budoucí úhradu daně. Žalobkyně nijak nezpochybnila např. své předlužení.
55. Žalobkyně také žalovanému vytýkala, že tvrzení Prague store nijak nepodrobuje kritickému zkoumání a že opomíjí skutečnosti, které uváděla žalobkyně. Je ovšem třeba dát za pravdu žalovanému, který poukazoval na to, že žalobkyně ke svým tvrzením, že u soudu rozporuje úkony zástavního věřitele, nedoložila žádné důkazy. Ostatně žalobkyně ani neoznačila spisovou značku případného soudního řízení. Jednak tedy nebylo prokázáno, že by takové spory vůbec vedla, jednak ani není zřejmé, zda vůbec byly úspěšné, čímž by mohla zpochybnit výši uplatňovaných pohledávek. Naopak výši pohledávek, kterými disponoval zástavní věřitel za žalobkyni, měl žalovaný za prokázanou ze smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené mezi Equa bank a Prague store, přičemž i z dalších podkladů Equa bank vyplynulo, že ani této instituci nehradila žalobkyně své povinnosti řádně a včas, což ostatně vedlo k zesplatnění úvěrů. K tomu pak soud doplňuje, že žalobkyně ani k žalobě nepřipojila žádné konkrétní listiny, kterými by prokazovala své tvrzení o tom, že se brání uplatněným pohledávkám zástavního věřitele, nebo že by dokonce byla úspěšná.
56. Soud v závěru vypořádání tohoto žalobního bodu uvádí, že považuje za relevantní i odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „[e]xistence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplacené nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelové

kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daně v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, čj. 9 Afs 57/2010-139).“ Soud má za to, že správce daně, resp. žalovaný dostal nárokům na odůvodnění dílčích indicií nižší intenzity, které svědčí o tom, že zde existovala důvodná obava o budoucí úhradu daně žalobkyní. Ačkoli nebylo zjištěno, že by se žalobkyně zbavovala majetku, neplnila záměrně své daňové povinnosti či vykonávala svou činnost pouze formálně, tak správce daně přesvědčivě a přezkoumatelně v zajišťovacím příkazu odůvodnil na základě majetkové analýzy žalobkyně, proč má důvodné obavy o budoucí úhradu daně. Správce daně poukázal na to, že objem tržeb a dosahovaný hospodářský výsledek v porovnání s výší zajišťované dosud nestanovené daně a s ohledem na skutečnost, že pohledávky daňového subjektu plynoucí z nájemních smluv jsou předmětem zajištění ve prospěch Prague store, nevytváří předpoklad bezproblémové úhrady v budoucnu stanovené daně. Hospodaření žalobkyně je značně zatíženo finančními náklady. Správce daně také zjistil, že aktuální příjem žalobkyně plynul toliko z nájemních smluv, přičemž dva nájemci uvedli, že realizují kroky k vypovězení nájemních smluv, čímž by logicky opět došlo k poklesu příjmů žalobkyně. Správce daně také reflektoval, že vykazovaná hodnota dlouhodobého majetku se sice mezi lety 2015 – 2018 držela na stabilní úrovni, ovšem mezi roky 2018 a 2019 došlo ke 14% propadu, přičemž žalobkyně mezi roky 2018 a 2019 snížila vlastní kapitál o 86,9 % a zvýšila cizí zdroje o 40 %. V roce 2019 také došlo k výraznému zvýšení podílu krátkodobých závazků oproti dlouhodobým závazkům. Podíl krátkodobých závazků činil 67 % z celkových závazků ke konci roku 2019. Správce daně pak také mimo jiné zdůraznil, že účetnictví vedené žalobkyní nesplňovalo zásadu pravdivého a věrného zobrazení a správce daně na základě svých zjištění konstatoval, že účetní záznamy, související s realizací dotovaného projektu, byly provedeny tak, aby zakryly skutečný stav, a přitom právě výstupy dotovaného projektu ovlivňují hodnoty uvedené v rozvaze naprosto zásadním způsobem. Správce daně se též vypořádal s hodnotou movitého majetku žalobkyně a dospěl k závěru, že nelze důvodně předpokládat, že by zpeněžením movitého majetku došlo k uspokojení budoucí pohledávky správce daně (porovnal přitom hodnotu zařízení a strojů určenou znaleckým posudkem s výší úvěru, pro který je technologie zastavena).

57. Soud tak má za to, že správce daně dostatečně přesvědčivě odůvodnil závěr o důvodných obavách ohledně budoucí úhrady daně. Přičemž nelze nyní přehlédnout ani skutečnost, že s žalobkyní bylo nedlouho po vydání zajišťovacího příkazu zahájeno insolvenční řízení, což jen potvrdilo, že žalobkyně skutečně nebyla schopna plnit své závazky řádně a včas. Žalobní námítky, kterými se snažila žalobkyně zpochybnit naplnění podmínky odůvodněné obavy o budoucí dobytost daně, jsou zcela nedůvodné.

Porušení zásady přiměřenosti a námitka likvidačního charakteru zajišťovacího příkazu

58. Žalobkyně odkázala na podané odvolání, ve kterém popsala, proč má za to, že je vydaný zajišťovací příkaz v rozporu se zásadou přiměřenosti a má za následek jediné ekonomickou likvidaci žalobkyně. V případě zajišťovacího příkazu proti žalobkyni nedochází k naplnění jeho smyslu a účelu, naopak má za to, že bude v neprospěch správce daně. Žalobkyně poukázala na to, že příjmy, a tím i budoucí zisky jsou generovány z vlastního majetku

žalobkyně – vědeckotechnický park je dlouhodobě naplněn na 95 %. Splnění povinnosti uložené zajišťovacím příkazem by vedlo k ekonomické likvidaci žalobkyně a ukončení její činnosti, neboť by došlo ke zpeněžení veškerého majetku žalobkyně, a tím k nemožnosti budoucího generování zisků. Žalobkyně poukázala na to, že nadále nepostrádá ekonomickou substanci. Smyslem její existence není podvodné jednání, o čemž svědčí skutečnost, že technologický park byl v rámci uvedeného projektu skutečně zrekonstruován, vybaven a je provozován s tím, že se na financování jeho vzniku podílela cca z jedné poloviny finančními prostředky přímo žalobkyně. Jestliže chybí náznaky snahy o vyvážení majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, ale i ke generování zisku použitelného k umoření daňového dluhu, bylo namíste postupovat obezřetněji a šetřit práva žalobkyně. Žalobkyně má za to, že se žalovaný s její argumentací vypořádal toliko v obecné rovině poukazem na její špatnou ekonomickou situaci. Žalovaný podle žalobkyně záměrně ignoruje skutečnost, že téměř veškeré aktuální ekonomické potíže vyplývají z úvěrového dluhu zajištěného zástavními právy a zejména z chování zástavního věřitele (Prague store). Žalovaný nevysvětlil, jak může ekonomická likvidace žalobkyně vést k naplnění cíle správy daní.

59. Soud uvádí, že správce daně má v souladu se zásadou přiměřenosti a zdrženlivosti (§ 5 odst. 3 daňového řádu) volit při vyžadování plnění daňových povinností jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Součástí odůvodnění zajišťovacího příkazu proto musí být zcela konkrétní identifikace důvodů, pro které je zajišťovací příkaz vydán. Nepostačí, bude-li obsahem odůvodnění pouze obecné konstatování obavy, ale musí obsahovat podrobné důvody, pro něž správce daně považuje budoucí úhradu daně za nedobytnou, případně správce daně musí uvést, v čem spočívají značné obtíže při budoucím výběru daně, aby mohl být odůvodněn závěr o zdrženlivém přístupu. Výběr daně může být spojen s obtížemi, avšak teprve jejich vyšší míra dává správci daně oprávnění k vydání zajišťovacího příkazu. Vyšší míra obtíží přitom znamená, že vybrání daně by běžnými prostředky, které má správce daně jinak k dispozici, nemuselo být dostatečně účinné, případně by mohlo dojít k úplnému zmaření výběru daně (srov. *BAXA, J.; KANIOVÁ, L. Komentář k § 167. In: BAXA, J. et. al. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011*).
60. Správce daně podrobně vyložil, že spatřuje zvýšenou obavu o dobytost daně zejména v tom, že veškerý nemovitý majetek žalobkyně je zatížen zástavním právem vůči zástavnímu věřiteli, a navíc je zajištěn Policií ČR v rámci trestního stíhání žalobkyně, přičemž zpeněžení nemovitých věcí žalobkyně by nevedlo k pokrytí budoucího nedoplatku. Navíc je prvním zástavním věřitelem v pořadí Prague store, značná část movitého majetku (stroje a zařízení pořízené z dotace, v souvislosti s níž je žalobkyně trestně stíhána) je zatížena ve prospěch Prague store a hodnota movitých věcí je vůči úvěru tohoto věřitele a v budoucnu stanovené dani zcela marginální. Zřizování dalšího zajištění majetku žalobkyně již není možné. Navíc zde existuje riziko uložení trestu propadnutí majetku. Zástavním právem ve prospěch Prague store jsou postiženy též pohledávky žalobkyně za odběrateli z titulu nájemních smluv k nemovitostem, dále nejsou z důvodu zastavení výnosů z těchto nájemních smluv na účet žalobkyně připsovány žádné platby a objem dosahovaných tržeb je vzhledem k výši zajišťované a dosud nestanovené dani zcela nedostatečný a v naprostém nepoměru. Tyto skutečnosti tak jednoznačně svědčí o důvodných obavách ohledně budoucí úhrady daně, přičemž je zjevné, že žalobkyně nemá žádné zdroje, které by mohly vést k uspokojení budoucí úhrady daně, a navíc nevyvíjí činnost, která by zajišťovala zisk adekvátní závazkům žalobkyně (ani současné příjmy z nájemních smluv nepokrývají výši splátek zástavnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

věřiteli). Za těchto skutkových okolností tak nelze vydaný zajišťovací příkaz považovat za jakkoli nepřiměřený, a to i přes jeho potenciálně likvidační důsledky. V dané situaci se jiné funkčnější řešení pro ochranu pravděpodobné daňové pohledávky státu nenabízelo. Lze ostatně pochybovat o tom, že právě zajišťovací příkaz byl klíčovým důvodem ekonomické likvidace žalobkyně. Ekonomická situace žalobkyně jednoznačně svědčila o tom, že není dlouhodobě schopna dostát svým závazkům a byť byl v rámci jejího areálu generován příjem, tak tento příjem nepostačoval na úhradu ani stávajících závazků a nebyl zde ani výhled na zlepšení. Opět nelze přehlédnout skutečnost, že záhy bylo se žalobkyní zahájeno i insolvenční řízení, v němž bylo prokázáno, že je žalobkyně v úpadku, což znamená, že má více věřitelů a peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a tyto závazky není schopna plnit, resp. že je předlužená. Je tím tak jednoznačně vyvráceno obecné a nijak nepodložené tvrzení žalobkyně, že u ní neexistuje obava o budoucí úhradu daně a že má projekt, který nese znaky udržitelnosti. Žalobní bod tak není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.